

Forfatter: Udrag fra Det forbandede Huus

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 100.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366418384/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

nen i Tusmørket, medens Ilden knittede muntert i Vindovnen og lyste gennem Laagen ud paa Gulvet, savnede de ofte den Gamle og talde om ham med Vecmod og Kjerlighed. Men Johanne saae dog imellem lidt angstelig hen til den ledige Stol i Krogen, og naar Maanen skinnede ind paa den gennem de smaa Vinduesruder, var det hende undertiden ligesom han sad der endnu, men bleeg og blodig og med dryppende Løkker.

»Lad os tænde Lys – sagde hun da – Barnet er uroligt, synes mig, jeg maa see, om der er Intet, som trykker det.«

En Aften var der intet Lys nede; det maatte hentes i Pakkammeret paa Loftet. Hun tændte Stumpen i Lygten og gik ud, medens Frants vuggede Barnet og vilde hille det roligt. Da hørte han et Baider paa Loftet, som af et faldende Menneske, og han syntes Johanne havde skreget; han lod Vuggen staae og fór op ad Loftstrappen efter hende. Der laa hun, med den slukte Lygte i Haanden, bleeg og afmægtig, ved Ligkisten. Forfærdet bar han hende ned, fik tændt Lys og bragt hende til Live, medens han bekymret spurgte om hvad der var hendet hende.

»Ak, jeg er dog et stakkels frygtsomt Barn – sagde Johanne og fattede sig – var ubekymret for mig! det var kun Farbroders Kiste, som forskrækkede mig. Jeg vilde have bedet dig hente Lysene; men jeg skammede mig, og da Trækvindien blæste Lyset ud i Lygten deroppe, var det som en Dødnings kolde Aandepust berørte mig, jeg stødte i Mørke paa Ligkisten og syntes Kisteaaget hævede sig – og saa tabte jeg Sands og Samfug i min barnagtige Forfærdelse.«

»Den Kiste skal ikke oftere forskrække dig – sagde Frants – jeg sætter den imorgen i Avisen til Salg.« Den blev nu ogsaa buden tilfals; men naar en Kjøber meløte sig, var den enten for stor eller for lille.

En Dag kom Hr. Stork med Skjoder paa Huset og Kjøbekontrac-ten. Han var en høj og svær Mand, med et Ansigt, som ingen Velvil- lie indskjød, skjøndt det næsten bestandig smilede, hvilket, naar man noie gav Agt derpaa, dog snarere lignede et Slags Krampe. Han gik gjerne med en ildrød Vest og klædte sig i det Hele som en Peber- svend, der gaar paa Frierie og gjerne vil skjule sin Alder. Han var den Dag endnu mere venlig og forekommende, end sadvanlig, roste Barnets Skjønhed og dets Lighed med den smukke Moder, og tilbød Frants et Laan til at udbedre og forskjønne sin nye Bolig med, hvilket Frants dog ikke modtog, da Huset netop var ham kjerrest i sin gamle

Skikkelse. Kun Værkstedet ønskede han at udvide med det gamle Pulterkammer ved Enden af Huset, hvortil Døren var spærret, og som Hr. Stork for det Første havde forbeholdt sig, da han brugte det til Brændekammer og havde Indgang dertil fra Nabohuset, som han selv eiede og beboede.

Ogsaa heri var Hr. Stork meget føielig; han lovede saasart muligt at lade Kammeret udfyldt og Indgangen til Nabohuset tilmure. »Naar Alle havde saa ærlige og honette Naboer som jeg – føiede han høflig til – behøvedes der slet intet Skillerum mellem Husene.»

»Hvad har da dog mod den gode Hr. Stork? Johanne! – sagde Frants, da han var gaaet – han er jo Artigheden selv. Hvad kan han gjøre ved, at han har den Smule Krampe i Ansigtet?»

»Jeg vilde dog heller, vi havde en anden Mand til Nabo og Intet med ham at skaffe,« sagde Johanne og slog Skodden for Døren efter ham.

Frants arbejdede nu med Lyst og med Flid og stod sildig ud paa Aftenen i Værkstedet, naar der var et og andet Arbejde, der hastede med, eller som han med særdeles Lyst og Kjærlighed vilde fuldende. Han vilde gjerne hæve sit Haandværk til Konst, og arbejdede helst i de finere Træsarter, hvoraf han kunde danne Boskab med smukke Former og kunstige Prydelser. Dette var især siden hans Svendecise blevet hans kjæreste Lyst. Men hans Armod nødte ham til at see paa det Nødvendige, og da han var bekjendt for at gjøre smukke og gode Liigkister, var dette hans sædvanligste Sysse. Han gjorde undertiden i lang Tid intet Andet, før siden at have Fred, naar han fik isinde at gjøre et Stykke til sin Fornøielse. Naar han nu om Aftenen stod og hørte paa Fjælen til en Liigkiste, faldt det ham ofte ind at tænke paa al den Sorg og Bedrøvelse, dette hans Arbejde vilde bringe i det Huus, hvorhen det skulde bæres, og det var ham en underlig Tanke, at han kunde maaskee møde det Menneske sundt og frisk imorgen paa Gaden, som han nu allerede hamrede Liigkisten sammen til. Hvad om den maaskee var til dig selv eller din Kone eller en af dine bedste Venner, tænkte han videre. Han blev da bekjent og underlig tilmode over sine egne Tanker og over sin bedrøvelige Gjærning, og ønskede kun, han var saa velhavende, at han ingen Liigkiste behøvede nære at forfærdige.

En Aften var intet Saadant faldet ham ind, men han havde været saa ivrig i sit Arbejde, at han først mærkede, det var sildigt, da Vægte-